

Magányosan állok egy sötét udvaron
Egy régi, ócska lámpa csendesen lobog
Sorra kidőlt padok közt lépkedek
Kevés a hely, ahova léphetek.

A sarkon áll egy alak, rám vigyorog,
Szólni nincs kedvem, hát továbbindulok,
A régi téren talán vár még valaki,
Vele jó lesz egy cigit megosztani.

Egyszer, egy szép napon, tudom, hogy elhagyom
A várost, ahol élek.
Mindent itt hagyok, mit Miskolc adhatott,
Igen, holnap, holnap indulok.

Talán csak megszokásból indultam tovább,
Mereven bámultam a házak ablakát,
A pályaudvar, ó, egy megszokott állomás
Az egész egy furcsa látomás

Aztán csend, és újra csend,
A sárga Hold álmosan figyel.
Tudom, hogy nem felejttem, mennyit jártam itt,
Tudom, hogy nem felejttem, mennyit vártam itt.

Igen, elhagyom a várost, elhagyom, ha nem fogad magába,
Erről szólt a dal: EDDA BLUES!